

16. Ο απίθανος δραπέτης

Σε πολύ άσχημη κατάσταση, την ίδια ώρα στα Χανιά, ένα κορίτσι κλαίει απαρρηγόρητο. Είναι η Αναστασία που έχει ανέβει ψηλά στο λόφο της Αλεπούς. Καυτά δάκρυα κατρακυλούν απ' τα μάτια της. Τα ακολουθεί ένα αναφιλητό κι ένα γοερό κλάμα. Η μέρα είναι αρκετά συννεφιασμένη. Αλλά εκείνη τη στιγμή αρχίζει να φυσά ένας μανιασμένος άνεμος. Παρασέρνει τα σύννεφα μακριά και ο ήλιος λάμπει ξαφνικά μ' όλη του τη χάρη! Κι ο άνεμος σταματά ξαφνικά, όπως ακριβώς ήρθε!

Η Αναστασία κοιτάζει τώρα τον καθαρό από σύννεφα ουρανό απορημένη. Μια ελπίδα φωτίζει την καρδιά της. Το κινητό της χτυπά. Είναι η Κωνσταντίνα.

«Έλα, καλέ!»

«Έλα, Αναστασία! Τα έμαθες;» Η φωνή της Κωνσταντίνας ακούγεται χαρούμενη.

«Τι να μάθω; Τι έγινε;»

«Το πουλάκι σου ξέφυγε απ' το κλουβί!»

«Κωνσταντίνα, τι θες να πεις; Ο Γιάννης...» Δε συνεχίζει γιατί πάντα μιλούν με προσοχή στα κινητά τελευταία.

«Ναι. Το έσκασε! Κι όταν ακούσεις πώς, θα τρελαθείς! Θα στα πω σε λίγο από κοντά. Έλα στο αρχηγείο σε δέκα λεπτά». Η Κωνσταντίνα κλείνει.

Η καρδιά της Αναστασίας χτυπά γοργά. Λες, η ελπίδα της να βγήκε αληθινή; Κατρακυλά προς τα κάτω το λόφο, τρέχοντας.

Σε λίγο, οι δυο φίλες είναι μαζί και αγκαλιασμένες κλαίνε απ' τη χαρά τους για τη δραπέτευση του Γιάννη!

«Όμως τώρα τι θα κάνει; Πού θα πάει; Πού θα κρυφτεί;» ρωτά με αγωνία η Αναστασία. «Κωνσταντίνα, έχω μια ιδέα. Πρέπει αμέσως να την εκτελέσω!»

Η πανέξυπνη κοπέλα βρίσκει αμέσως τον Πέτρο και του ζητά κάτι. Σε

ελάχιστο χρόνο, έχει ετοιμαστεί για το Γιάννη ένας ιδιαίτερος χάρτης της Αθήνας. Πολλά σημεία του έχουν σημειωθεί με κόκκινες κουκίδες, οι οποίες δίπλα γράφουν τηλέφωνο και διεύθυνση. Ένα τεράστιο δίκτυο Μικρών Επαναστατών είναι έτοιμο να τον βοηθήσει σε κάθε κίνησή του. Είτε προσφέροντας στέγη και κρεβάτι, είτε τροφή και ό,τι άλλο θελήσει.

Την ίδια μέρα, η Αναστασία, κρατώντας το χάρτη, ανεβαίνει στην Αθήνα. Αντίθετα με την αστυνομία, αυτή κατορθώνει να εντοπίσει αμέσως το δραπέτη. Χωρίς να πει τίποτ' άλλο, πέφτει κλαίγοντας στην αγκαλιά του αγαπημένου της. Ο Γιάννης δεν μπορεί κι αυτός να μιλήσει απ' τη συγκίνηση.

Σε λίγο, η Αναστασία δίνει στο Γιάννη το χάρτη που περιγράφει όλα τα σημεία της Αθήνας, αλλά και αρκετά σημεία εκτός Αθήνας, όπου μπορεί να βρει βοήθεια. Ένα σωρό Μικροί Επαναστάτες είναι πανέτοιμοι να του την προσφέρουν. Η σύγχρονη Αριάδνη εφοδιάζει με έναν ανεκτίμητο μίτο τον αγαπημένο της. Ο Γιάννης εντυπωσιάζεται!

«Αυτός ο χάρτης είναι ανεκτίμητος για μένα, κούκλα μου!»

«Εύχομαι να σε βοηθήσει», απαντά η Αναστασία που από την πρώτη στιγμή έχει βάλει στην αγκαλιά της το Γιάννη χωρίς να τον αφήνει. «Πάντως αν θες, πάμε για πάντα και στο εξωτερικό».

Ο Γιάννης εξέτασε σοβαρά μια τέτοια προοπτική. Τελικά λέει στην Αναστασία να γυρίσει Κρήτη και ότι σύντομα θα την συναντούσε εκεί.

Περνούν πολλές μέρες. Η αστυνομία δεν μπόρεσε να εντοπίσει το δραπέτη. Πώς άλλωστε; Ένα σωρό Μικροί Επαναστάτες από κάθε περιοχή της Αθήνας, βοήθησαν τον πιο γενναίο φίλο τους. Δεν υπάρχει ισχυρότερο όπλο από την αλληλεγγύη και την αληθινή φιλία στους ανθρώπους. Καμιά δύναμη δεν μπορεί να αντισταθεί σε μια ομάδα που έχει δεθεί έτσι! Και στο μεταξύ όλα τα παιδιά γύρισαν ξανά στα σχολεία. Όμως ένα γράμμα τους στάλθηκε αμέσως στο Υπουργείο Παιδείας:

"...Εάν η πολιτεία δε δώσει αμνηστία στο Γιάννη και σε όλους τους Μικρούς Επαναστάτες για οτιδήποτε έχουν διαπράξει μέχρι στιγμής, δεν πρόκειται ν' αφήσουμε να ξαναγίνει φυσιολογικό μάθημα στα σχολεία! Πολλοί μαθητές μάς στηρίζουν και θα κάνουν ό,τι τους πούμε... Μικροί Επαναστάτες"

Η πολιτεία δε δέχθηκε αυτόν τον περίεργο εκβιασμό. Δεν είχε καταλάβει όμως ούτε με πόσα ούτε με τι είδους παιδιά είχε να κάνει!

Τις επόμενες μέρες, επικρατούσε το απόλυτο χάος σε όλα τα σχολεία της χώρας. Κανείς δεν ενδιαφερόταν για τις απουσίες του ή για τα μαθήματα. Τα έγγραφαν όλα, καθηγητές, μαθήματα και σχολείο, στα παλιά τους τα παπούτσια! Οι τοίχοι όλων των σχολείων και τα θρανία όλων των τάξεων, γέμισαν με ένα και μοναδικό σύνθημα. "Αμνηστία στο Γιάννη". Τα περισσότερα τζάμια στους σχολικούς χώρους έσπασαν και πολλά υλικά καταστράφηκαν. Σε πολλά σχολεία έγιναν διαρρήξεις τη νύχτα και εξαφανίστηκαν έγγραφα και υπολογιστές μεγάλης σημασίας για την οργάνωσή τους. Και το χάος συνεχιζόταν αμείλικτα. Οι καθηγητές αδυνατούσαν να κάνουν μάθημα, καθώς προσέκρουαν στην πλήρη αδιαφορία των μαθητών. Μόνο όταν συζητούσαν για το θέμα του Γιάννη, μπορούσαν ίσως να πουν ότι οι μαθητές τους άκουγαν. Σε καμιά άλλη περίπτωση!

Ο πανελλήνιος Σύλλογος Γονέων επενέβη. Ζήτησε λύση στο χάος. Τελικά η πολιτεία υποχώρησε εν μέρει. Ο πρόεδρος της Δημοκρατίας έδωσε αμνηστία για όλες τις ενέργειες των Μικρών Επαναστατών εκτός την τελευταία. Δηλαδή ουσιαστικά δινόταν αμνηστία σε όλους τους Μικρούς Επαναστάτες εκτός του Γιάννη.

Το θέμα συζητήθηκε έντονα στα οπακ από τους Μικρούς Επαναστάτες. Κάποιοι ήταν ανένδοτοι. Κάποιοι ήταν πιο διαλλακτικοί. Τελικά αποφασίστηκε μια μέση αντίδραση σ' αυτό το μέτρο του προέδρου της Δημοκρατίας. Θα σταματούσαν τις υλικές φθορές στα σχολεία. Αυτή θα ήταν η δική τους απάντηση στην κίνηση της πολιτείας. Όμως η αδιαφορία για τα μαθήματα και τις απουσίες θα συνεχιζόταν μέχρι να δοθεί αμνηστία και στο Γιάννη. Το χάος στα σχολεία ουσιαστικά παρατεινόταν!

Αντίθετα, απόλυτη τάξη επικρατούσε στην ομάδα των Μικρών Επαναστατών! Καθώς είχαν όλο το χρόνο δικό τους, έπεσαν με τα μούτρα στις δραστηριότητες της δυναμικής ομάδας τους. Δε χανόταν ούτε λεπτό. Το άδικο σύστημα θα έπαιρνε το μάθημά του. Όλοι ανεξαιρέτως τηρούσαν τις αντικαταναλωτικές αρχές των Μικρών

Επαναστατών. Κανείς δεν αγόραζε ρούχα πια. Όλα που φορούσαν, τα έφτιαχναν μόνα τους. Και μάλιστα σταμάτησαν και το ανόητο σιδέρωμα των ρούχων τους! Και για να μην προκαλούν στα ρούχα τους την έστω μικρή φθορά με τη ζέστη, αλλά και για να μη χάνουν το χρόνο τους. Τα ασιδέρωτα ρούχα έγιναν έτσι ένα ακόμα χαρακτηριστικό των Μικρών Επαναστατών.

Κανείς δεν ξαναπήγε στα φροντιστήρια για τα μαθήματα του σχολείου, κάτι που εξάλλου τώρα με την έκρυθμη κατάσταση στα σχολεία δε χρειαζόταν. Και ούτε σε άλλα φροντιστήρια ξένων γλωσσών ή ηλεκτρονικών υπολογιστών. Κανείς δεν ψώνιζε απ' τις καντίνες των σχολείων. Αλλά και απ' τα περίπτερα και τα Σουπερμάρκετ αγόραζαν μόνο τα απολύτως απαραίτητα. Καμιά κοπέλα δεν αγόραζε καλλυντικά και ούτε πήγαινε σε κομμωτήριο. Κανείς δεν αγόραζε περιοδικά ή εφημερίδες. Κανείς δεν πήγαινε σε γυμναστήρια. Κανείς δεν αγόραζε λουλούδια ή δώρα για να χαρίσει σε άλλους. Και κανείς δεν πήγαινε στα κλασικά σημεία όπου δήθεν διασκεδάζεις. Οι συμβατικότητες αυτές του κατεστημένου, ήταν πια γι' αυτούς παρελθόν!

Με λίγα λόγια τα παιδιά έλεγαν ένα βροντερό ΟΧΙ στις τεράστιες ανοησίες του συστήματος. Δεν ήταν πια διατεθειμένα να παίζουν το παιχνίδι άλλων! Θα έπαιζαν το δικό τους παιχνίδι! Και τους κανόνες του παιχνιδιού θα τους καθόριζαν τα ίδια!

Και με την τεράστια αυτή οικονομία, οι Μικροί Επαναστάτες συνεισέφεραν ακόμα περισσότερο οικονομικά στην ομάδα τους. Με τόσα χρήματα πλέον που είχαν να διαχειριστούν, αποφάσισαν να βάλουν ρίζες σε όλους τους νομούς της Ελλάδας. Αγόρασαν παντού αρκετά στρέμματα και σχεδόν μόνο με δική τους προσπάθεια, άρχιζαν να χτίζουν κι άλλες αετοφωλιές πάντα υπό το κάλυμμα του Συλλόγου Νέων. Μέσα σ' ένα μήνα, είχαν βάλει τις βάσεις τους σε κάθε νομό. Παντού ξεφύτρωναν δικοί τους πανέμορφοι χώροι!

Πολύ δύσκολα μπορούσες ν' αποσπάσεις τα δραστήρια αυτά παιδιά απ' τις δουλειές τους και τις δημιουργικές τους δραστηριότητες. Η τηλεόραση, παρά τη φοβερή ελκυστικότητά της, ήταν πια ανήμπορη να τα ξεγελάσει και να τα τραβήξει. Αυτά ήταν οι πρωταγωνιστές της ζωής και όχι οι διάφοροι ψευδοπρωταγωνιστές των σίριαλ.

Πλέον το μυστικό ήταν κοινό! Όλο και περισσότεροι αντιλαμβάνονταν, ότι αυτός ο περίεργος Σύλλογος Νέων που εξαπλωνόταν με ραγδαίους ρυθμούς σε όλη την Ελλάδα, είχε μια άρρηκτη σχέση με τους Μικρούς Επαναστάτες! Την οργάνωση που ήταν η αιτία για το γενικό μπάχαλο στην Ελλάδα!

Και στις αετοφωλιές, σχεδιαζόταν ένας νέος κόσμος. Ο ονειρικός κόσμος των Μικρών Επαναστατών! Ήταν πολύ κοντά! Χαιρόντουσαν με τη δημιουργικότητά τους. Χαιρόντουσαν με τη δύναμή τους. Χαιρόντουσαν με την ενότητά τους. Χαιρόντουσαν τον έρωτά τους. Χαιρόντουσαν τα παιχνίδια τους. Δε φοβόντουσαν κανέναν! Το όνειρό τους ήταν πραγματικά κοντά! Ποτέ δεν είχε ξαναγίνει, όλη η νεολαία να έχει τέτοια συσπείρωση! Ήταν η ευκαιρία τους! Και δε θα την έχαναν!

Ο εξωτερικός κίνδυνος, τους έκανε όλους να δεθούν περισσότερο. Η περιπέτεια του Γιάννη είχε λοιπόν κάποιο καλό, καθώς συσπείρωσε πάρα πολύ τα παιδιά. Τα γέμισε με περιφρόνηση για το άδικο και ανόητο σύστημα και τα πείσωσε στους στόχους τους. Όλοι ανεξαιρέτως οι Μικροί Επαναστάτες τηρούσαν όλες τις αρχές τους, με σκοπό να χτυπήσουν όσο πιο δυνατά μπορούσαν το σύστημα. Ακόμα και στο θέμα του τσιγάρου. Δεν υπήρχε πια πακέτο τσιγάρα σε τσέπη Μικρού Επαναστάτη!

Κι ο Πέτρος; Απαντούσε αρνητικά σε κάθε πρόσκληση που του έκαναν διάφοροι παράγοντες της πολιτείας για διαπραγμάτευση. Πριν δοθεί αμνηστία στο Γιάννη, δε συζητούσε με κανέναν τίποτα! Ο χρόνος του αφιερωνόταν αποκλειστικά στους φίλους του, στις δραστηριότητες της ομάδας του και στην Κωνσταντίνα!

Κι ο Μάκης; Έτρεχε σ' όλη την Ελλάδα στις αετοφωλιές της ομάδας του. Βοηθούσε παντού με τις γνώσεις του. Και συχνά, δυο κορίτσια τον συνόδευαν.

Κι οι εργοστασιάρχες παγωτών κι ο Παγάκις; Αυτοί ζούσαν στον κόσμο τους. Είχαν κάπως συνέλθει απ' το τεράστιο οικονομικό σοκ που τους είχαν προκαλέσει οι Μικροί Επαναστάτες, όμως ζούσαν ακόμα στον κόσμο τους. Στον κόσμο της οικονομίας και του χρήματος, ο

οποίος δεν είχαν συνειδητοποιήσει ότι κατέρρεε μέρα με τη μέρα με τη δράση των Μικρών Επαναστατών! Ένας νέος κόσμος αναδυόταν όπου αυτοί δε θα είχαν καμιά θέση!

Κι οι εργοστασιάρχες Λαβέρδος και Κρανοσφοράς; Παρακολουθούσαν χαμογελώντας τις εξελίξεις και ήταν με το μέρος των Μικρών Επαναστατών. Δεν πα' να βουλιάξει η οικονομία! Ένα βαθύτερο απωθημένο μέσα τους, τους έκανε να νοιώθουν πολύ ευχαριστημένοι, που ήταν με το μέρος των παιδιών και όχι με το μέρος του οικονομικού κατεστημένου. Κι ας έχαναν τα οποιαδήποτε οικονομικά οφέλη που απολάμβαναν μέχρι τότε!

Κι ο Φερτεμουλεφτάς; Περίμενε νευριασμένος τα υπόλοιπα χρήματα απ' την εταιρία του Παγάκια. Παράλληλα, προσπαθούσε μάταια να κανονίσει μια συνάντηση με τον Πέτρο. Καθώς ο τελευταίος ούτε που σήκωνε το κινητό του, τα νεύρα του Φερτεμουλεφτά είχαν σπάσει. Η έκρυθμη οικονομική κατάσταση, έπαιρνε τρομερά ανησυχητικές διαστάσεις!

Κι η κυρία Σπαταλίδου; Τριγυρνούσε σε μαγαζιά καλλυντικών και ρωτούσε μάταια για καλλυντικά που επιδρούν από μέσα! Έπρεπε να παρουσιαστεί πανέμορφη μπροστά στον άχρηστο κύριο Παγάκια και να τον κάνει να του κοπεί η φωνή απ' το θάμπωμα. Δυστυχώς όμως, κανείς δεν ήξερε να την βοηθήσει να βρει αυτά τα καλλυντικά!

Κι οι καθηγητές στα σχολεία; Υποστήριζαν στην πλειοψηφία τους τα παιδιά! Το χάος που επικρατούσε στο χώρο της Παιδείας, παρέτεινε τις καλοκαιρινές τους διακοπές. Και τι τώρα; Με ένα δυο μήνες χάσιμο σχολείου, θα χανόντουσαν και οι μελλοντικοί επιστήμονες;

Κι η Δέσποινα; Έπαιρνε καθημερινά η καμένη τον Πέτρο τηλέφωνο. Αλλά και τον Μάκη έπαιρνε πολλές φορές. Του ζητούσε επίμονα να μεσολαβήσει στο φίλο του για κάτι.

Κι ο Γιαβεράκης; Παρακολουθούσε με αγωνία τις εξελίξεις. Η προαγωγή του αργούσε και δεν μπορούσε να περιμένει. Ονειρευόταν να κάνει ένα κατόρθωμα ακόμα. Ίσως τη σύλληψη του αρχηγού των Μικρών Επαναστατών. Του δραπέτη Γιάννη όπως νόμιζε!

Κι ο Λάκης; Ονειρευόταν ο καημένος διακοπές στη Δήλο, αλλά ο Γιαβεράκης ήταν αμετάπειστος. Μόνο αν έπαιρνε, λέει, προαγωγή, θα του έδινε άδεια!

Κι ο Θανάσης; Το φοβερό αυτό παιδί είχε πέσει με τα μούτρα στη δουλειά. Προσπαθούσε να φτιάξει στα χαρτιά ένα μοντέλο κοινωνίας, που θα ανταποκρινόταν στις αρχές και τα όνειρα των Μικρών Επαναστατών. Και προσπαθούσε να καταστρώσει ένα σχέδιο για μια ομαλή μετάβαση απ' τον σημερινό κόσμο σε αυτόν τον ουτοπικό. Το τετραπέρατο αυτό παιδί συνυπολόγιζε επιστημονικά στη μελέτη του όλους τους πιθανούς παράγοντες που επηρεάζουν το θέμα!

Κι η Κωνσταντίνα; Χαιρόταν την ελευθερία της. Πολύ συχνά βρισκόταν με τον αγαπημένο της και χαιρόντουσαν μαζί τον έρωτά τους. Ο μπαμπάς της φαίνεται να κοιτάζε περισσότερο την προαγωγή του, από το τι κάνει η ίδια!

Κι η κυρία Αρετή; Η καημένη μητέρα του Γιάννη δεν μπορούσε να πιστέψει αυτά που σιγά σιγά της φανερώνονταν. Ο γιος της, που τον είχε για το καλύτερο παιδί του κόσμου, είχε προκαλέσει τέτοια αναστάτωση σ' όλα τα σχολεία της χώρας; Δεν μπορούσε να το πιστέψει! Από την ημέρα της δραπέτευσης, τον είχε δει μόνο δυο φορές. Όμως ο Γιάννης δεν καθόταν λεπτό να της μιλήσει. Εμφανιζόταν και εξαφανιζόταν σαν κομήτης!

Κι η Αναστασία; Αυτή αγωνιούσε όσο κανείς άλλος για την τύχη του Γιάννη!

Κι ο Γιάννης; Τριγυρνά ασύλληπτος κι ωραίος στην Αθήνα, χάρη στο μίτο της Αριάδνης: το χάρτη της Αναστασίας που περιγράφει αρκετές διευθύνσεις Μικρών Επαναστατών και τον οποίο κρατά συνεχώς μαζί του!

Τελευταία έχει βρει μια πολύ διασκεδαστική απασχόληση. Στέλνει κάθε τόσο από κάποια Ίντερνετ Καφέ, ηλεκτρονικά μηνύματα φάρσες. Χρησιμοποιεί τον ίδιο λογαριασμό που είχε προειδοποιήσει για το χτύπημα στην Εφορία και σαν παραλήπτες έχει διαλέξει κάποιους δημοσιογράφους, που υποστηρίζουν με άρθρα τους τους Μικρούς

Επαναστάτες. Οι δημοσιογράφοι μεταβιβάζουν τα μηνύματα στην αστυνομία και η αστυνομία παραπέρα.

Έτσι και σήμερα, η αστυνομία προειδοποιεί τον γενικό γραμματέα του Υπουργείου Οικονομικών:

«Κοιτάξτε, κύριε Φερτεμουλεφτά. Εμείς σας το αναφέρουμε κι εσείς κάντε ό,τι θέλετε. Πού θέλετε να ξέρουμε αν θα συμβεί στ' αλήθεια ή όχι το χτύπημα με τις ρουκέτες που λέει αυτός ο τρελός!»

«Μα τρεις φορές μέχρι τώρα, ήταν φάρσα. Μάλλον είναι και τώρα!» απαντά οργισμένος ο γενικός γραμματέας του Υπουργείου Οικονομικών.

«Κύριε Φερτεμουλεφτά, εμείς σας προειδοποιούμε. Καμία άλλη ευθύνη δε φέρουμε από δω και πέρα. Αντίο σας», λέει ο αστυνόμος και κλείνει το τηλέφωνο.

Ο Φερτεμουλεφτάς βροντά νευριασμένος το τηλέφωνο. Η αστυνομία τον προειδοποιεί ότι απ' το συγκεκριμένο λογαριασμό ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του περιβόητου δραπέτη Γιάννη, έχει σταλεί μήνυμα που ζητά ν' αδειάσει το Υπουργείο διότι στις έντεκα ακριβώς θα δεχθεί επίθεση με ρουκέτες.

Ο Φερτεμουλεφτάς βρίσκει αμέσως προσωπικά τον Υπουργό. Τον προειδοποιεί για το επικείμενο χτύπημα με τις ρουκέτες.

«Μα, ρε συ Φερτεμουλεφτά! Άλλες τρεις φορές μου είπες ότι θα έχουμε χτύπημα και εκκενώσαμε το κτήριο, αλλά τίποτα δεν έγινε!»

«Κύριε Υπουργέ! Εγώ σας προειδοποιώ. Από κει και πέρα δε φέρω καμιά ευθύνη αν αποφασίσετε να μην εκκενωθεί το κτήριο και κάτι συμβεί!»

«Φερτεμουλεφτά! Αν αποδειχθεί ότι πάλι μου είπες ανοησία, απολύεσαι! Είσαι ανίκανος να καταλάβεις αν είναι φάρσα ή όχι;» απαντά οργισμένος ο Υπουργός στο γενικό γραμματέα του.

Αφού ο αποστολέας του μηνύματος είναι αναμφισβήτητα ο περιβόητος Γιάννης, δε γίνεται να τον αγνοήσουν. Ακούγονται σε λίγο σειρήνες στο Υπουργείο Οικονομικών και ακολουθούνται από μια ανακοίνωση που ακούγεται επανειλημμένα σ' όλους τους χώρους του κτηρίου:

"Προσοχή, προσοχή! Για λόγους ασφάλειας, το κτήριο πρέπει να εκκενωθεί αμέσως. Παρακαλούνται όλοι οι εργαζόμενοι να βγουν στο δρόμο και ν' απομακρυνθούν σε απόσταση εκατό τουλάχιστον μέτρων. Προσοχή, προσοχή! Για λόγους ασφάλειας, το κτήριο..."

Η μέρα αυτή του Οκτωβρίου είναι ιδιαίτερα βροχερή και πολλοί εργαζόμενοι, απ' τον πανικό τους να βγουν γρήγορα απ' το κτήριο, ξεχνούν να πάρουν την ομπρέλα τους.

Η ώρα έχει πάει έντεκα. Μ' έναν νευριασμένο Υπουργό δίπλα του, ο Φερτεμουλεφτάς μουσκεμένος από τη δυνατή βροχή, παρατηρεί με αγωνία από απόσταση το κτήριο του Υπουργείου για να δει τι θα γίνει. Περισσότερο απ' το Γιάννη, θέλει εκείνη τη στιγμή να πέσουν ρουκέτες στο κτήριο. Αλλιώς η θέση του κινδυνεύει...

Δυστυχώς γι' αυτόν δεν πέφτουν ρουκέτες.

«Φερτεμουλεφτά, απολύεσαι!» φωνάζει έξαλλος ο Υπουργός σε λίγο.

Και οι φάρσες δίνουν και παίρνουν. Οι στόχοι του Γιάννη είναι κι άλλα Υπουργεία, διάφορες τράπεζες, η τραπεζική υπηρεσία φακελώματος Τειρεσίας, διάφοροι άπληστοι μεγαλέμποροι αυτοκινήτων, κάποιες πρεσβείες, και κάθε είδους υπηρεσίες, οργανισμοί και εταιρίες, που για κάποιο λόγο του κάνουν κέφι.

Και για να μη νομίσουν, δηλαδή, ότι τους κοροϊδεύει, ο Γιάννης χτυπάει πού και πού στ' αλήθεια! Καλά κρυμμένος, σημαδεύει προσεκτικά από μεγάλη απόσταση και ρίχνει με τη σφενδόνα του αυτοσχέδιες βολίδες με λαδομπογιά προς επιλεγμένους στόχους! Ένα συνηθισμένο και αγαπητό θέαμα στις ειδήσεις στην τηλεόραση, είναι τελευταία οι λουσμμένοι με λαδομπογιά Υπουργοί!

17. Ένα βαρύ τίμημα

Για ενάμιση μήνα σχεδόν, ο Γιάννης τριγυρνά ασύλληπτος. Το τεράστιο και πανίσχυρο δίκτυο των Μικρών Επαναστατών τον στηρίζει σε κάθε του βήμα. Κάποια στιγμή αποφασίζει να κατεβεί στην Κρήτη. Το μυαλό του έχει συλλάβει μια φοβερή ιδέα και το τρομερό αυτό παιδί είναι αποφασισμένο και έτοιμο να την υλοποιήσει!

Υπάρχει στα Χανιά ένα συγκρότημα, γνωστό σε όλους ως το σύμβολο του διεθνούς κατεστημένου. Ένας από τους πυλώνες της Νέας Τάξης πραγμάτων ειδικότερα της Μεσογείου. Είναι αντιπαθές στους περισσότερους, αλλά η ενοχλητική παρουσία του είναι γεγονός.

Ο δραπέτης Γιάννης κατεβαίνει λοιπόν στην Κρήτη, μαζί με οχτώ αχώριστους φίλους του, που τελευταία τον ακολουθούν πιστά παντού. Το τολμηρό και πανέξυπνο παιδί έχει μελετήσει και καταστρώσει τα σχέδιά του. Έχει αποφασίσει μάλιστα και για την ημέρα του χτυπήματος. Το σύμβολο πρέπει να χτυπηθεί. Και πρέπει να χτυπηθεί εκείνη τη μέρα και σ' εκείνον τον τόπο. Η ηρωική Κρήτη έπρεπε να δώσει ένα ακόμα μάθημα ελευθερίας!

Είναι 8 Νοεμβρίου. Ο Γιάννης μιλά στους φίλους του μέσα σε μια σπηλιά στη ρίζα του λόφου της Αλεπούς. Τους έχει κερδίσει ο Γιάννης με τον ενθουσιασμό του, με την εξυπνάδα του και κυρίως με τη γενναιότητά του. Οι φίλοι του τον ακούν προσεκτικά.

Ψηλά, πάνω απ' το στόχο, περνά ένας δρόμος. Το φορτηγάκι που θα το οδηγεί ο ίδιος, θα μεταφέρει λάστιχα ποτίσματος. Τα λάστιχα είναι τυλιγμένα γύρω γύρω από κάποια κυλινδρικά ξύλινα κατασκευάσματα. Είναι κούφια στο εσωτερικό τους και εκεί θα βάλουν τα εκρηκτικά. Συνολικά, στους τρεις κυλίνδρους θα υπάρχουν περίπου τριακόσια κιλά εκρηκτικά υλικά. Στο κατάλληλο σημείο του δρόμου πάνω απ' το στόχο, το φορτηγάκι θ' αδειάσει το φορτίο του. Οι φίλοι του θα βρίσκονται στην καρότσα και πρέπει με γρήγορες κινήσεις να λύσουν τα σχοινιά που συγκρατούν τους κυλίνδρους με τα λάστιχα και τα

εκρηκτικά και να τ' αφήσουν στο κατάλληλο σημείο του δρόμου να κατακυλήσουν προς το στόχο: το ανεπιθύμητο αυτό αγκάθι που για κάποιους λόγους από καιρό πληγώνει το σώμα της ηρωικής και αιματοβαμμένης, απ' τους αγώνες για λευτεριά, Κρήτης!

Ο Γιάννης έχει μελετήσει ακριβώς το σημείο του δρόμου όπου πρέπει να γίνει η επιχείρηση, ώστε τα εκρηκτικά να κατακυλήσουν καταπάνω στο στόχο. Προφανώς θα σταματήσουν έξω απ' το σιδερένιο φράχτη και τα συρματοπλέγματα. Όμως θα είναι πλέον τόσο κοντά ώστε η ζημιά να είναι τρομερή. Δύο λεπτά πριν θα έπαιρνε κάποιος τηλέφωνο την αστυνομία προειδοποιώντας να εκκενωθεί το συγκρότημα, ώστε να μην υπάρχουν ανθρώπινες απώλειες.

«Και τώρα, φίλοι μου, η επιχείρηση αρχίζει. Νοιώστε την περηφάνια που νοιώθω εγώ. Νοιώστε το δίκαιο να σας οπλίζει. Νοιώστε από τώρα τη χαρά της νίκης. Νοιώστε τη γενναιότητα να τρέπεις σε φυγή απ' την ψυχή σας το φόβο. Φύγαμε! Εμπρός ν' ανέβουμε να πάρουμε τα εκρηκτικά. Η ώρα είναι κατάλληλη. Σουρουπώνει ενώ όταν θα κατεβαίνουμε θα έχει σκοτεινιάσει. Παρόλα αυτά, ανεβαίνουμε με προφυλάξεις μη μας δει κανείς!»

Τα εννιά γενναία παιδιά αρχίζουν ν' ανεβαίνουν το λόφο της Αλεπούς από τη δυτική μεριά. Από κείνη την πλευρά είναι η κρύπτη με τα εκρηκτικά. Ο ήλιος σιγά σιγά κρύβεται πίσω απ' τον ορίζοντα, βοηθώντας όσο μπορεί κι αυτός στο σχέδιο των παιδιών. Ο Γιάννης κι οι φίλοι του σκοπεύουν να πάρουν τα εκρηκτικά, να γυρίσουν στο φορτηγάκι στη ρίζα του λόφου, να γεμίσουν τους κυλίνδρους και να οδηγήσουν το φορτηγάκι προς το στόχο.

Κι όμως, όσο προσεκτικά κι αν προχωρούν, δυο μάτια τους παρακολουθούν. Ένας βοσκός ψηλά απ' τον απέναντι κοντινό λόφο τους παρατηρεί. Είχε ανέβει για να καρφώσει κάποιους στύλους και να περιφράξει δήθεν κάποια βοσκοτόπια με απώτερο σκοπό την καταπάτηση. Τελικά, αυτός ο άπληστος άνθρωπος, αντί για τους στύλους, κάρφωσε τα παιδιά! Καθώς κοιτούσε γύρω γύρω για να σιγουρευτεί ότι δε θα τον κοιτάζει κανείς στο παράνομο έργο του, είδε τις ύποπτες κινήσεις των παιδιών. Θ' άφηνε γι' άλλη φορά τη δικιά του δουλειά. Τώρα έπρεπε να καταλάβει τι ήθελαν τα παιδιά. Παίρνει τηλέφωνο την αστυνομία.

Ο Γιαβεράκης αρχίζει να μοιράζει αμέσως διαταγές, όταν ειδοποιείται. "Κινήσεις ύποπτες από παιδιά στη δυτική μεριά του λόφου της Αλεπούς; Κάτι σοβαρό έτρεχε! Μήπως είχε σχέση και με το δραπέτη; Μήπως κρυβόταν εκεί; Τον έψαχναν στην Αθήνα κι αυτός ήταν Κρήτης;" Έτσι σκεφτόταν ο παμπόνηρος αρχιαστυνόμος του Νομού Χανίων και δεν έπεφτε και πολύ έξω! "Και το κύπελλο στην Αθήνα το έψαχναν, αλλά τελικά το βρήκα στα Χανιά!"

Αλλά κάτι ακόμα αναπάντεχο έρχεται να επιβεβαιώσει τις υποψίες του Γιαβεράκη. Οι οχτώ φίλοι του Γιάννη, τους οποίους οι γονείς τους αναζητούσαν αγωνιωδώς, είχαν όλοι αλλάξει τους αριθμούς των κινητών τους εκτός από έναν. Αυτό στάθηκε μοιραίο. Οι γονείς είχαν δώσει τους αριθμούς των κινητών των παιδιών τους στην αστυνομία, όταν κατέθεσαν για τις εξαφανίσεις. Η αστυνομία ζήτησε συνδρομή από τις εταιρίες κινητής τηλεφωνίας ζητώντας να εντοπιστούν τα σίγματα των τηλεφώνων αυτών. Και τώρα φαινόταν ότι το σίγμα ενός τηλεφώνου, μετακινιόταν στην περιοχή των Χανίων. Ειδοποιήθηκε αμέσως το αντίστοιχο αστυνομικό τμήμα, δηλαδή ο Γιαβεράκης!

Ο αρχιαστυνόμος είναι πλέον σίγουρος στην υποψία του! Πέντε περιπολικά με καμιά τριανταριά αστυνομικούς διατάσσονται να κατευθυνθούν αμέσως στο σημείο και στο πρώτο επιβαίνει ο ίδιος. Τόσο σίγουρος είναι ότι έχει σχέση με την υπόθεση ο επικίνδυνος δραπέτης, ώστε ζητά και βοήθεια απ' το στρατό! Ένας λόχος καταδρομών διατάσσεται να συνδράμει. Τρία τζιπ του στρατού φτάνουν λίγο μετά τα αστυνομικά περιπολικά στη ρίζα του λόφου της Αλεπούς απ' τη δυτική μεριά.

Όμως πολύ πριν τον άπληστο βοσκό, κάποιος άλλος έχει μυριστεί ότι κάτι συμβαίνει. Το πανέξυπνο σκυλάκι των Μικρών Επαναστατών, ο Τζακ, που τριγυρίζει πάντα ελεύθερος κοντά στο αρχηγείο των παιδιών, είδε το Γιάννη και τους φίλους του. Και η εξυπνάδα του είναι τόση, που δεν πηγαίνει στο Γιάννη, τον οποίο γνωρίζει. Με τη διαίσθησή του καταλαβαίνει ότι πρέπει να κάνει κάτι άλλο. Ένα παιδί, ο Χάρης, είχε μείνει τελευταίο απ' το απόγευμα στο αρχηγείο και τώρα έκλεινε. Το σκυλάκι τρέχει προς το μέρος του γαβγίζοντας υπόκωφα. Ο Χάρης

κλειδώνει εκείνη τη στιγμή την εξωτερική πόρτα. Χαϊδεύει τρυφερά το σκυλί. Αυτό όμως δε θέλει χάδια. Δαγκώνει στο παπούτσι κι αρχίζει να σέρνει το Χάρη. Αυτός καταλαβαίνει ότι το έξυπνο σκυλάκι κάτι θέλει να του δείξει. Ακολουθώντας τον Τζακ, προχωρά με γοργά βήματα από ένα δύσβατο δρομάκι που οδηγεί γύρω γύρω προς τα δυτικά του λόφου. Κάποια στιγμή το σκυλάκι σταματά. Ο Χάρης αρχίζει να εξερευνά με το βλέμμα του το μέρος που κοιτάζει το σκυλί. Και κάποια στιγμή βλέπει κάτι! Κάποια παιδιά ανεβαίνουν αργά αργά και με προφυλάξεις, μάλλον για να μη γίνουν αντιληπτά. Προς τα πού πάνε όμως; Θεωρεί σκόπιμο να πάρει αμέσως τηλέφωνο τον Πέτρο στο κινητό.

Ο Πέτρος τρέχει βολίδα! Φαντάζεται ποιος είναι αυτός που ανεβαίνει. Οι άλλοι μαζί του θα είναι οι φίλοι του. Και φαντάζεται μάλιστα τι περίπου παίζεται όταν του είπε ο Χάρης ότι τους είδε από τη δυτική μεριά του λόφου. Και η διαίσθησή του δεν τον απατά καθόλου. Ένα πράγμα σήμαιναν όλα αυτά. Ήταν ο Γιάννης. Ο αγαπημένος φίλος του, ο τρομερός δραπέτης που εβδομάδες τώρα κατόρθωνε να παραμένει ελεύθερος και ασύλληπτος και που προκαλούσε δέος, θαυμασμό και χάος απερίγραπτο σ' όλη τη χώρα! Ο οποίος ήθελε προφανώς να πάρει τα εκρηκτικά απ' την κρύπτη. Τι σκοπό είχε όμως;

Σε ελάχιστα λεπτά έχει φτάσει στο αρχηγείο και αφήνοντας εκεί το ποδήλατο αρχίζει να τρέχει μ' όλη του τη δύναμη το δύσβατο μονοπάτι προς τα δυτικά. Σε λίγο φτάνει το Χάρη.

«Πέτρο, παραμέρισαν κάτι κλαδιά και μια μεγάλη πέτρα και χώθηκαν σ' εκείνη την κρύπτη». Ο Χάρης δείχνει με το χέρι του. Ο Πέτρος δε χρειάζεται, βέβαια, την υπόδειξη του Χάρη για να καταλάβει. Ο ίδιος και ελάχιστοι άλλοι γνωρίζουν την κρύπτη. Ο Γιάννης είναι ένας απ' αυτούς. Τρέχει σαν άνεμος προς τα κει.

Αλίμονο όμως! Αν και έχει ήδη σουρουπώσει αρκετά, διακρίνει κάποια άτομα ν' ανεβαίνουν από τη δυτική μεριά κι αυτά προς την κρύπτη. Δυστυχώς τα άτομα αυτά είναι πολλά και φορούν στολές. Είναι αστυνομικοί! Ανεβαίνουν γοργά προς το μέρος της κρύπτης. Φαίνεται έχουν δει το Γιάννη.

Ο Πέτρος σταματά. Η καρδιά του χτυπά δυνατά. Σκέφτεται για λίγο τι να κάνει. Ορμά σαν σίφουνας προς την κρύπτη!

Πηδάει πάνω απ' τα κλαδιά που έχει παραμερίσει ο Γιάννης και βρίσκεται στην είσοδο. Ρίχνει μια ματιά προς τα κάτω. Αλίμονο! Οι αστυνομικοί ανεβαίνουν αμείλικτα. Ο βοσκός έχει υποδείξει ακριβώς πού έχουν τρυπώσει τα παιδιά και αυτοί κατευθύνονται προς τα εκεί. Ο Πέτρος μπαίνει στην κρύπτη.

«Γιάννη», φωνάζει και η φωνή του αντιλαλεί στη σπηλιά.

Ο Γιάννης κι οι φίλοι του γυρίζουν σαστισμένοι προς την είσοδο. Είναι όλοι τους ζωσμένοι με ειδικά σακίδια στις πλάτες, στο στήθος και στα πόδια. Είχαν ήδη αρχίσει να τα γεμίζουν με τα εκρηκτικά που βρίσκονται σ' ένα σημείο της κρύπτης.

«Πέτρο, εσύ;» φωνάζει ο Γιάννης έκπληκτος.

«Γιάννη, τι πας να κάνεις;»

«Άσε με, Πέτρο».

«Γιάννη, αστυνομικοί ανεβαίνουν προς τα εδώ. Πρέπει να εξαφανιστείτε αμέσως», φωνάζει ο Πέτρος με αγωνία.

«Σοβαρά μιλάς;» ρωτά ταραγμένος ο Γιάννης.

«Ναι, Γιάννη. Σε τρία λεπτά το πολύ θα είναι εδώ. Έχουν ήδη σκαρφαλώσει πολύ. Θα σας είδαν».

Ο Γιάννης προχωρά προς την είσοδο και ρίχνει μια ματιά. Βγάζει μια απελπισμένη κραυγή!

«Ααααα, δεν είναι δυνατόν!»

Ο Γιάννης γυρνά μέσα. Κοιτάζει σαστισμένος δεξιά αριστερά, σαν το κυνηγημένο αγρίμι που το πλησιάζουν οι διώκτες του.

«Πέτρο, εσύ μας είδες και τους έστειλες κι αυτούς! Για να μην πάρω τα εκρηκτικά».

«Όχι, Γιάννη. Στ' ορκίζομαι. Στ' ορκίζομαι στα δάκρυά μου», απαντά ο Πέτρος με κουμπωμένη φωνή ενώ τα μάτια του τρέχουν.

Ο Γιάννης απελπίζεται. Οι φίλοι του τον κοιτούν με αγωνία. Ελπίζουν ότι ίσως ο πανέξυπνος φίλος τους βρει μια λύση για να ξεφύγουν απ' τη δραματική κατάσταση που βρίσκονται. Όλοι έχουν στο μεταξύ πλησιάσει στην είσοδο και έχουν δει τους αστυνομικούς που σκαρφαλώνουν προς το μέρος τους.

«Και τώρα τι κάνουμε;» ρωτά ο Γιάννης με αγωνία.

Πάντα τελευταία, κρατά μαζί του ένα περίστροφο. Πλησιάζει στην είσοδο, βγάζει το περίστροφο απ' την τσέπη και σημαδεύει έναν

αστυνομικό που έχει ήδη φτάσει πολύ κοντά. Τελικά σημαδεύει λίγο πιο πάνω απ' το κεφάλι του αστυνομικού και πυροβολεί. Ο αστυνομικός ακούει τη σφαίρα πολύ κοντά στ' αυτιά του και πέφτει αμέσως κάτω τρομαγμένος. Αλλά και οι άλλοι αστυνομικοί που ακολουθούν, με το άκουσμα του πυροβολισμού, σταματούν και πέφτουν κάτω. Ο Γιαβεράκης είναι πιο χαμηλά. Στο άκουσμα του πυροβολισμού δεν καταλαβαίνει αν είναι των παιδιών ή κάποιου αστυνομικού. Τον ειδοποιούν ότι τα παιδιά έχουν όπλα και ότι αυτά είχαν πυροβολήσει. Όλοι έχουν σταματήσει και περιμένουν διαταγές. Ο Γιαβεράκης διατάζει να μη συνεχίσουν άλλο ν' ανεβαίνουν, όμως ο ίδιος πλησιάζει όσο μπορεί τον πρώτο αστυνομικό. Αυτός βρίσκεται σε μια απόσταση περίπου είκοσι μέτρων κάτω απ' την κρύπτη.

«Φύγετε», φωνάζει ο Γιάννης λυσσασμένα, πυροβολώντας ξανά όχι και πολύ πάνω απ' τα κεφάλια των αστυνομικών. «Φύγετε, γιατί αλλιώς θα γίνει χαμός!»

Ο Γιαβεράκης αναγνωρίζει το Γιάννη, που είχε βγάλει για λίγο το κεφάλι του έξω απ' την κρύπτη. Ναι! Αυτός είναι. Ο μικρός δραπέτης που τριγυρνά ασύλληπτος τόσο καιρό. Η αιτία του χάους στα σχολεία όλης της χώρας! Θα τον συλλάμβανε αυτός. Ήδη φανταζόταν το θρίαμβό του και την προαγωγή του σε αστυνομικό διοικητή Κρήτης!

«Παιδιά, παραδοθείτε. Παραδοθείτε αμέσως!» φωνάζει ο Γιαβεράκης και γυρνώντας προς τους αστυνομικούς δίνει διαταγή να μην πυροβολήσει κανείς, αν δεν το διατάξει πρώτα αυτός. Ο δραπέτης πρέπει να πιαστεί ζωντανός!

Ο Γιάννης γυρίζει προς τους φίλους του.

«Φίλοι μου, εγώ δεν παραδίνομαι. Εσείς όμως, πηγαίνετε. Η κατάσταση γίνεται επικίνδυνη.

«Γιάννη, εγώ δε σ' αφήνω!», του λέει ο κολλητός του ο Θέμης.

«Ούτε κι εγώ Γιάννη!»

«Ούτε κι εγώ!» ...

Η φράση αυτή ακούγεται οχτώ φορές από ισάριθμα αποφασισμένα παιδιά. Ο Πέτρος τα έχει χαμένα. Σκέφτεται τι θα μπορούσαν άραγε να κάνουν για να γλιτώσουν.

Στο πρόσωπο του Γιάννη έχει ζωγραφιστεί η αγωνία!

«Φίλοι μου», λέει. «Έχουμε αρκετά εκρηκτικά. Θα τους τα ρίξουμε όλα στα κεφάλια τους!»

Από καιρό οι Μικροί Επαναστάτες είχαν μάθει απ' το Ίντερνετ να κατασκευάζουν ισχυρά εκρηκτικά αναμειγνύοντας κατάλληλα διάφορες ουσίες λιπασμάτων. Σ' εκείνη την κρύπτη φύλαγαν τ' αποθέματα των Χανίων, τα οποία όμως είχαν πέσει τελευταία σε αχρηστία λόγω της πρόσφατης απόφασής τους για μη χρήση βίας. Όμως εκείνη τη στιγμή ξεκινούσε πάλι η χρήση τους!

Ο Γιάννης παίρνει ένα από τα σακουλάκια με το εκρηκτικό μίγμα, που είναι πιο δυνατό κι από νιτρογλυκερίνη! Στο άψε σβήσε το ανοίγει, χώνει ένα μικρό σχοινάκι φυτιλιού μέσα, στριφογυρίζει το σακουλάκι να κλείσει και βάζει φωτιά στην άκρη του φυτιλιού που προεξέχει έξω. Το εκσφενδονίζει έξω απ' τη κρύπτη, λίγο πιο πάνω από τον πρώτο αστυνομικό. Ένας εκκωφαντικός θόρυβος ακούγεται και ένα σωρό πέτρες που αποσπώνται από το έδαφος με την έκρηξη, αρχίζουν να κατρακυλούν προς τους αστυνομικούς. Ακόμα και οι καταδρομείς με τις αλεξίσφαιρες στολές τους, που αψηφώντας τους πυροβολισμούς, έχουν πλησιάσει ήδη σε πολύ κοντινή απόσταση τους πρώτους αστυνομικούς και το Γιαβεράκη, αναγκάζονται να πέσουν κάτω. Κανείς πλέον δεν κουνάει. Όλοι περιμένουν διαταγές. Τα παιδιά δεν είχαν μόνο πυροβόλα όπλα!

Η Κωνσταντίνα συνομιλεί με την Αναστασία. Λίγο πριν τρέξει προς την κρύπτη, την είχε πάρει ο Πέτρος και της ζητούσε να επικοινωνήσει αμέσως με την Αναστασία για να μάθουν που βρίσκεται ο Γιάννης εκείνη τη στιγμή. Είναι η μόνη που γνωρίζει τον νέο αριθμό του κινητού του. Έπρεπε πάση θυσία να γνωρίζει αν ήταν ο Γιάννης αυτός που ανέβαινε προς την κρύπτη, όσο κι αν τελικά η υποψία του επαληθεύθηκε απ' τον ίδιο.

«Αναστασία, τι είπες ότι κάνεις τώρα στο Ρέθυμνο;»

«Περιμένω ένα αγοράκι σου είπα. Έχουμε δώσει εδώ ραντεβού».

«Το αγοράκι που ξέρω κι εγώ ή άλλο;»

Τελευταία, μιλούσαν προσεκτικά στα κινητά.

«Δεν υπάρχει άλλο αγοράκι. Ένα είναι το αγοράκι και το ίδιο θα είναι πάντα!»

«Και δηλαδή θα έρθει τώρα εκεί; Πού είσαι ακριβώς;»

«Δεν μπορώ να σου πω, Κωνσταντίνα. Κατάλαβέ με. Μέσα στις επόμενες τρεις ώρες θα είναι εδώ, μου είπε. Και ό,τι λέει το κάνει πάντα. Είμαι πολύ χαρούμενη!»

«Εντάξει, Αναστασία. Κι εγώ χάρηκα πολύ μ' αυτό. Γεια σου. Και να προσέχεις το αγοράκι».

Η καημένη η Αναστασία ούτε να το φανταστεί μπορούσε ότι ο Γιάννης για πρώτη φορά της είχε πει ψέματα. Έπρεπε να τη διώξει απ' τα Χανιά εκείνη τη βραδιά του χτυπήματος και σκέφτηκε αυτόν τον τρόπο. Την ένοιωθε πιο προστατευμένη εκεί. Εξάλλου κι ο ίδιος προς τα εκεί θα έφευγε μετά το χτύπημα. Έπρεπε να δει οπωσδήποτε την αγαπημένη του. Στα Χανιά θα γινόταν χαμός μετά την επιχείρηση. Θα έκλειναν τους δρόμους, θα παρακολουθούσαν την οποιαδήποτε κίνηση παντού, και άλλα τέτοια μέτρα. Ο Γιάννης τα είχε προβλέψει.

Και η Κωνσταντίνα πρέπει να δώσει τώρα την αναφορά της στον Πέτρο. Του είχε πει ότι θα προσπαθήσει να κάνει ό,τι μπορεί. Η Αναστασία της είχε πει αρκετά. Κι αρχίζει να παίρνει στο κινητό τον αριθμό του Πέτρου.

Πριν καλά καλά προλάβει η Κωνσταντίνα να πει οτιδήποτε, ο Πέτρος τής απαντά γρήγορα και κοφτά:

«Κούκλα μου ακριβή, σε κλείνω. Δεν μπορώ τώρα να σου μιλήσω καθόλου. Σ' αγαπώ!» λέει ο Πέτρος και το κινητό σιωπάει.

Η Κωνσταντίνα, που δεν έχει προλάβει να αρθρώσει ούτε λέξη, μένει σκεπτική. Η διαίσθησή της, της λέει ότι κάτι δεν πάει καλά. Η καρδιά της αρχίζει να χτυπά δυνατά!

«Κι εγώ σ' αγαπώ. Και πάντα θα σ' αγαπώ», σιγοψιθυρίζει μοναχή της η Κωνσταντίνα φέρνοντας έντονα στο μυαλό της το πρόσωπο του Πέτρου. Κι ένα περίεργο τηλεπαθητικό φαινόμενο εκείνη τη στιγμή, κάνει τον Πέτρο ν' ακούσει αυτά τα λόγια να αντηχούν στο μυαλό του. Έστω κι αν έχει κλείσει το κινητό! Βρίσκεται σε δραματική θέση μαζί με το Γιάννη και τους οκτώ φίλους του στην κρύπτη!

Η φοβερή διαίσθηση της Κωνσταντίνας συλλαμβάνει τη δραματική κατάσταση του αγαπημένου της. Γεννώνται αμέσως φόβοι στο μυαλό της. Αν συνέβαινε κανένα δυστύχημα στον Πέτρο και σκοτωνόταν; Και μόνο μια τέτοια σκέψη, της προκαλούσε ταραχή και ταχυπαλμία. Τότε θ'

αυτοκτονούσε και η ίδια. Αλλά όχι. Είναι αμαρτία. Γιατί να μη γίνει καλύτερα μοναχή και να προσεύχεται σ' όλη της τη ζωή να είναι καλά ο Πέτρος της στον άλλο κόσμο; Μια συνεχής και ασταμάτητη προσευχή. Ναι, έτσι θα έκανε. Η φαντασία της είχε εκτροχιαστεί!

«Παιδιά, παραδοθείτε», ξαναφωνάζει ο Γιαβεράκης. «Αν είναι ο δραπέτης μαζί σας, μόνο αυτόν θέλουμε. Κανέναν άλλο. Σας το υπόσχομαι!»

Τα παιδιά στην κρύπτη κοιτάζονται μεταξύ τους με αγωνία.

«Παιδιά, πηγαίνετε», λέει ο Γιάννης. «Το ξέρω ότι μ' αγαπάτε. Δε χρειάζεται να μου το αποδείξετε άλλο. Το βλέπω!»

Οι φίλοι του όλοι κι ο Πέτρος έχουν δακρύσει. Δε θα το κουνήσουν όμως από κει.

«Γιάννη, εγώ δε σ' αφήνω!» του φωνάζει ο Θέμης με αποφασιστική φωνή και βουρκωμένα μάτια. «Μη μου το ξαναπείς».

«Ούτε κι εγώ», ακούγεται ακόμα εφτά φορές.

Κι ο Πέτρος είναι αποφασισμένος να συμπαρασταθεί στο φίλο του με κάθε τρόπο. Δε θα τον άφηνε μόνο.

«Γιάννη, δε σ' αφήνω ούτε κι εγώ», λέει κι ο Πέτρος

«Φίλοι μου, μην είστε τρελοί. Εμένα μόνο θέλουν. Πηγαίνετε!»

Κανείς δεν κινείται. Ο Γιάννης βγάζει μια απελτισμένη φωνή!

«Πηγαίνετε! Σας προστάζω!»

«Είναι η μόνη φορά που δε θα σε υπακούσω, Γιάννη», απαντά ο Θέμης με σταθερή φωνή και δακρυσμένα μάτια. «Δε φεύγω από κοντά σου!»

Στο μεταξύ οι λοκατζήδες έχουν ξεθαρρέψει και αρχίζουν ξανά δειλά δειλά ν' ανεβαίνουν. Ο Γιάννης τους καταλαβαίνει και μ' έναν ακόμα πυροβολισμό πάνω απ' τα κεφάλια τους, τους ακινητοποιεί. Οι λοκατζήδες πέφτουν όλοι κάτω τρομαγμένοι. Είναι καλυμμένοι με αλεξίσφαιρες στολές και κράνη, αλλά ένα μέρος του προσώπου τους είναι ακάλυπτο. Ο Γιάννης γυρίζει προς το Θέμη, όλος θυμό!

«Θέμη, πήγαινε πες τους ότι αν δε σταματήσουν αμέσως ν' ανεβαίνουν, θα πυροβολήσω τα εκρηκτικά! Και να εξαφανιστούν σε πέντε λεπτά όλοι!»

Ο Γιάννης έχει ήδη στρέψει το περίστροφο προς το μέρος με τα εκρηκτικά και τα μάτια του έχουν πάρει μια ανάμικτη έκφραση θυμού και αποφασιστικότητας. Τον ξέρει καλά ο Θέμης. Είναι ικανός να το κάνει!

«Ή πας τώρα, ή πυροβολώ!» ξαναφωνάζει ο Γιάννης με τρομερή φωνή που αντιλαλεί στην κρύπτη!

«Εντάξει, Γιάννη. Πάω».

Ο Θέμης υπακούει, όσο κι αν λίγες στιγμές νωρίτερα δε θα μπορούσε ούτε να διανοηθεί ότι θ' άφηνε μόνο του, τον πιο καλό του φίλο. Το έβλεπε σαν τελευταία ελπίδα να μείνουν όλοι ζωντανοί. Τι κι αν τους έβαζαν φυλακή; Δύσκολο είναι να ξαναδραπτετεύσουν;

Βγαίνει με αργά βήματα απ' τη μικρή σπηλιά. Περίπου πενήντα όπλα στρέφονται καταπάνω του. Ο Θέμης σηκώνει αργά τα χέρια του κι αρχίζει να κατεβαίνει. Οι πρώτοι αστυνομικοί και λοκατζήδες πιάνουν το Θέμη και με γρήγορες κινήσεις του βάζουν χειροπέδες στα χέρια. Ο Γιαβεράκης πλησιάζει χαμογελώντας σαρκαστικά, νομίζοντας ότι ο δραπετής παραδόθηκε. Όταν φτάνει κοντά στο Θέμη, διαπιστώνει το λάθος του.

«Ποιος είσαι εσύ;» ρωτά ο Γιαβεράκης μανιασμένος.

«Προσοχή!» λέει ταραγμένος ο Θέμης. «Η κρύπτη είναι γεμάτη μ' εκρηκτικά. Ο Γιάννης μ' έστειλε να σας προειδοποιήσω. Αν πλησιάσετε, κινδυνεύετε να πέσει όλο το βουνό επάνω σας! Δε θα διστάσει να πυροβολήσει στα εκρηκτικά!»

Ο Γιαβεράκης ακούει σαστισμένος.

«Ή του υπόσχεστε έντιμα ότι θα τον αφήσετε να φύγει, ή θα το κάνει!» Ο Θέμης ρίχνει επίτηδες το ψέμα του μήπως και γλιτώσει έτσι το φίλο του. Ο Γιαβεράκης γελά.

«Ούτε να το σκέφτεται κάτι τέτοιο!» απαντά.

Στο μεταξύ στη σπηλιά ο Γιάννης προσπαθεί να πείσει και τους άλλους να φύγουν.

«Γιάννη, εγώ δε σ' αφήνω με τίποτα», λέει ο Πέτρος, και γυρνά προς τους άλλους. «Εσείς όμως παιδιά, φύγετε».

Όμως οι φίλοι του Γιάννη μένουν ακίνητοι. Ούτε καν το συζητούν.

«Φύγετε, που να σας πάρει ο δαίμονας! Κι εσύ, Πέτρο. Αφού το ακούσατε. Δε θα σας κάνουν τίποτα. Εμένα θέλουν».

Ο Γιάννης μιλά παθιασμένα. Έχει ήδη κάνει μια τρομερή σκέψη.

«Και όταν φύγετε, τρέξτε μακριά. Όσο πιο μακριά μπορείτε από δω!»

Ο Γιάννης τους ικετεύει απελπισμένα. Έχει ήδη στρέψει το περίστροφο στα εκρηκτικά.

«Φύγετε! Η τελευταία φορά που σας το λέω είναι αυτή! Συγχωρέστε με για ό,τι κι αν γίνει!»

Στο μεταξύ ο Γιαβεράκης ζυγίζει την κατάσταση. Συζητά λίγο με τους άλλους αξιωματικούς ν' ακούσει τη γνώμη τους. Αυτοί τον έχουν απελπίσει. Δε βλέπουν σίγουρη λύση. Όλα είναι αβέβαια. Ο Γιαβεράκης στρέφεται προς την κρύπτη και φωνάζει εξοργισμένος μ' όλη του τη δύναμη!

«Άτιμα παλιόπαιδα, παραδοθείτε!»

Μια εκτυφλωτική λάμψη μαζί με μια εκκωφαντική έκρηξη, του έρχεται σαν απάντηση!

Ο λόφος τραντάζεται συθέμελα! Η νύχτα γίνεται για μερικά δευτερόλεπτα μέρα! Όλοι οι αστυνομικοί και λοκατζήδες πέφτουν κάτω, καθώς σείεται η γη κάτω απ' τα πόδια τους. Χιλιάδες πέτρες εκσφενδονίζονται απ' το σημείο της έκρηξης κι ένα τεράστιο σύννεφο σκόνης σηκώνεται. Η εκκωφαντική έκρηξη, γεμίζει με τρόμο τους πάντες. Όλοι σηκώνονται, κι αρχίζουν να τρέχουν προς τα κάτω. Οι πέτρες τους κυνηγούν. Μεγάλες, μικρές που κατακυλούν με θόρυβο, προκαλώντας τον τρόμο και τον πανικό σ' όλους. Ποτέ στη ζωή τους δεν έχουν ξαναδοκιμάσει τέτοιο φόβο!

Ένας μόνο στέκεται όρθιος κι ακίνητος αν και η γη σείεται κυριολεκτικά κάτω απ' τα πόδια του! Είναι ο Θέμης. Έχει δεμένα τα χέρια του με χειροπέδες. Στέκει ατρόμητος και κοιτάζει το φοβερό θέαμα με μια απερίγραπτη λύπη στην καρδιά του. Βαριές πέτρες κατακυλούν επικίνδυνα δεξιά κι αριστερά του, αλλά ακόμα πιο βαριά δάκρυα κατακυλούν στα μάγουλά του.

Την άλλη μέρα, γίνεται τρισάγιο στη θέση του μακελειού. Χιλιάδες μαυροφορεμένα παιδιά παρακολουθούν την ανώφελη τελετή με κλαμένα μάτια και ο θρήνος είναι μεγάλος. Η κρύπτη δε φαίνεται πια.

Έχει σκεπαστεί για πάντα από τεράστιους σωρούς πέτρες και χώματα. Με τίποτα δεν μπορούν ν' ανασυρθούν τα πτώματα. Αλλά και τα ίδια τα παιδιά αποφάσισαν να παραμείνουν εκεί οι ηρωικοί φίλοι τους. Ένας σταυρός και μια μαρμάρινη πλάκα θα δείχνει στο εξής ότι το σημείο εκείνο είναι τάφος.

Δεν υπάρχει παιδί εκείνη τη στιγμή που να μην τρέχουν δάκρυα τα μάτια του. Το κλάμα τους γίνεται όρκος εκδίκησης. Στα αγόρια ειδικά έχει φουντώσει μέσα τους η οργή και τα μάτια τους πετούν αστραπές!

Ο Θέμης κινείται θυμωμένος προς το μέρος που είναι ο Γιαβεράκης και οι επίσημοι. Εξαγριωμένος αρχίζει να χτυπά τους πάντες.

«Εσείς τους σκοτώσατε!» Ο Θέμης είναι ασυγκράτητος. «Φύγετε! Εσείς τους σκοτώσατε!» και ο Θέμης χτυπάει με μανία όποιον βρίσκει.

Χρειάζεται η επέμβαση έξι αστυνομικών για να συγκρατήσουν το Θέμη και να προσπαθούν να τον παραμερίσουν. Ο Μάκης και πολλά παιδιά κινούνται προς το μέρος τους απειλητικά.

«Αφήστε τον, αλλιώς θα γίνει χαμός!» απειλεί ο Μάκης και τα μάτια του πετούν σπίθες.

Οι αστυνομικοί συνεχίζουν να κρατούν το Θέμη που παλεύει και δαγκώνει σαν θηρίο να τους ξεφύγει! Τα παιδιά δεν αντέχουν. Ορμούν όλα μαζί στους αστυνομικούς! Και αρχίζει η συμπλοκή...

Κάποιοι επίσημοι και άλλοι μεγαλύτεροι μπαίνουν στη μέση για να χωρίσουν τα δύο αντιμαχόμενα μέρη. Το αποτέλεσμα είναι να φάνε κι αυτοί ξύλο. Τα παιδιά χτυπούν αλύπητα και με μανία.

Κι ενώ η άγρια συμπλοκή γενικεύεται, λίγο πιο πέρα, δύο φίλες καταβρέχουν με τα δάκρυά τους μια μαρμάρινη πλάκα⁵.

Μ' αυτή τη φλόγα που άναψε,
σ' αυτήν εδώ την κρύπτη,
κι απ' άκρου σ' άκρου φώτισε,
τη δοξασμένη Κρήτη,

μ' αυτή τη φλόγα ο Θεός,
πήρε στην αγκαλιά του,
γενναία παιδιά που πάλεψαν,
για τα ιδανικά τους!

18. Το νούμερο 1

υχολογικά⁶ και σωματικά εξαντλημένο, ένα δακρυσμένο κορίτσι χτυπά το ίδιο βράδυ την πόρτα ενός γυναικείου μοναστηριού κοντά στα Χανιά. Του ανοίγουν. Του δίνουν να φάει γιατί δεν έχει βάλει τίποτα στο στόμα του μια ολόκληρη μέρα. Όμως δεν μπορεί να φάει πολύ και ούτε να μιλήσει. Θα τους εξηγήσει αργότερα. Ζητά ένα δωμάτιο. Προχωρά με αργά βήματα και μια μοναχή το στηρίζει. Το οδηγούν σ' ένα χώρο που έχει ένα κρεβάτι. Εκεί μπορεί να ξαπλώσει και να ξεκουραστεί. Ζητά να το αφήσουν μόνο. Η πόρτα κλείνει. Το κουρασμένο κορίτσι όμως δεν ξαπλώνει. Κάνει κάτι άλλο. Γονατίζει. Και η προσευχή και τα δάκρυα γίνονται ένα.

Την επόμενη μέρα, η πόρτα του μοναστηριού ξαναχτυπά. Είναι ένας νεαρός επισκέπτης αλλά η ώρα είναι ακατάλληλη. Η θυρωρός μοναχή έχει μισανοίξει την πόρτα.

«Ήρθε μήπως κάποια κοπέλα χτες ή σήμερα εδώ;» ρωτά ο ξένος.

«Ναι, αλλά αν θέλετε να τη δείτε ελάτε αύριο. Τώρα δεν μπορείτε».

«Δεν υπάρχει σε μένα το "Δεν μπορώ"», απαντά ο άγνωστος και σπρώχνει αποφασιστικά την πόρτα και τη μοναχή, μπαίνοντας στον εσωτερικό χώρο του μοναστηριού.

«Πού είναι αυτή η κοπέλα τώρα;» ρωτά ο ξένος.

Η μοναχή δείχνει προς κάποιο διάδρομο. Το πρόσωπο του επισκέπτη μοιάζει αγγελικό. Φοβάται η καημένη μήπως έχει να κάνει με κάποιο άγγελο. Αφού μάλιστα της είπε προηγουμένως ότι είναι παντοδύναμος!

Ο νεαρός επισκέπτης προχωρά με αποφασιστικά βήματα. Οι πόρτες είναι κλειστές. Διασχίζει αργά το διάδρομο. Τον οδηγεί μόνο το ένστικτό του! Κάποια στιγμή σταματάει. Κάτι τον τραβάει προς μια συγκεκριμένη πόρτα. Πιάνει το χερούλι. Το ανοίγει αποφασιστικά και κοιτάζει το χώρο.

Ένα κρεβάτι, ένα εικόνισμα και μια νεαρή κοπέλα γονατιστή σ' ένα χαλάκι προσεύχεται με τα χέρια σε στάση ικετευτική. Η κοπέλα στρίβει

6. Βλέπε υποσημειώσεις στο τελευταίο φύλλο του βιβλίου

αργά το κεφάλι της για να δει ποιος μπήκε. Με την κίνησή της, το μαντήλι φεύγει απ' το κεφάλι της και κυλάει αργά κάτω.

Μια τρομερά χαρούμενη έκπληξη ζωγραφίζεται σιγά σιγά στο πρόσωπό της, το στόμα της έχει μείνει ανοιχτό και μια θεϊκή δύναμη την κάνει σχεδόν να πετάξει και να βρεθεί με μια βουτιά στην αγκαλιά του απρόσμενου επισκέπτη. Σφίγγεται τόσο δυνατά πάνω του, που αυτός δεν έχει τη δύναμη ν' ανασάνει. Η νεαρή μοναχή συνεχίζοντας να σφίγγει στην αγκαλιά της τον επισκέπτη ξαναπαίρνει πιο πέρα το πρόσωπό της. Κοιτάζει ξανά τα μάτια του νεαρού επισκέπτη. Σιγουρεύεται. Τον ξανακλείνει στην αγκαλιά της και την παίρνουν τα κλάματα. Ο επισκέπτης σκουπίζει με το χέρι του τα δάκρυα χαράς από τα μάγουλα της.

«Πέτρο, δεν ξέρω τι έγινε κι αν ονειρεύομαι ή αν είμαι ξύπνια. Δε μ' ενδιαφέρει όμως καθόλου. Σε έχω στην αγκαλιά μου και με τίποτα δε θα σε ξαναφήσω».

«Πού κρύφτηκες, παλιοκόριτσο, και πήγα να τρελαθώ;»

Σε λίγη ώρα τα δυο παιδιά βρίσκονται αγκαλιασμένα στην κορυφή του λόφου της Αλεπούς πάνω απ' το αρχηγείο. Η ευτυχία τους αξίζει όλο τον κόσμο. Δε χορταίνει η καημένη η Κωνσταντίνα να κοιτάζει στα μάτια τον Πέτρο της και δε χορταίνει αυτός να τη βλέπει ευτυχισμένη. Δε χορταίνει η καημένη να τον αγκαλιάζει για να σιγουρευτεί ότι δεν είναι φάντασμα και δε χορταίνει αυτός τα χάδια της. Και η ευτυχία τους ξεχειλίζει απ' τα μάτια τους!

«Και πού είναι τώρα τ' άλλα παιδιά;» ρωτά η Κωνσταντίνα. «Η Αναστασία είδε το Γιάννη; Να τρελαθεί κι αυτή απ' τη χαρά της όπως εγώ;»

Ο Πέτρος δεν απαντά και μια σκιά ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του. Η Κωνσταντίνα την διακρίνει αμέσως. Μια ανησυχία απλώνεται στο πρόσωπό της.

«Πέτρο, πού είναι ο Γιάννης;»

Η Κωνσταντίνα φοβάται ότι κάτι κακό της κρύβει ο Πέτρος. Η φαντασία της παίρνει φωτιά. Σκέφτεται μήπως ο Γιάννης ψάχνει την Αναστασία, την οποία δεν την βρήκε ποιος ξέρει γιατί και μετά έκανε κι αυτός καμιά τρέλα.

«Ξέρεις, μετά την κηδεία χαθήκαμε. Θα πήγαινε σ' άλλο μοναστήρι αυτή, λέει, και ούτε κατάλαβα σε ποιο. Πες μου, Πέτρο. Τι έχει γίνει;»

Ο Πέτρος τής έχει πει όλα τα γεγονότα, εκτός από ένα.

«Κούκλα μου, δεν ήθελα να σε στενοχωρήσω και έλεγα να μη σου μιλήσω άλλο σήμερα».

«Πέτρο, σε παρακαλώ. Πες μου αμέσως τι έχει γίνει; Ίσως μπορώ να βοηθήσω».

Ο Πέτρος αναστενάζει και της λέει τα συμβάντα, όπως πραγματικά είχαν γίνει. Μέχρι τώρα της είχε πει ψέματα ότι απλά έβαλαν φωτιά στα εκρηκτικά και την κοπάνησαν όλοι από μια κρυφή στοά που οδηγούσε σ' ένα δωμάτιο του αρχηγείου.

Στη δύσκολή θέση που βρισκόντουσαν, πρότεινε στο Γιάννη να χρησιμοποιήσουν μια στενή στοά που οδηγούσε προς κάποιο δωμάτιο του αρχηγείου. Και να δραπέτευαν ίσως από κει όσο κι αν οι πιθανότητες ήταν να έχει αποκλειστεί όλος ο λόφος από τις αστυνομικές δυνάμεις και ειδικά το αρχηγείο τους. Την κρυφή στοά την ήξεραν μόνο ο Πέτρος κι ο Γιάννης και τ' άλλα παιδιά ενθουσιάστηκαν. Ο Γιάννης συμφώνησε, αλλά όταν είχαν προχωρήσει αρκετά στη στοά, γύρισε πίσω, δήθεν να κάνει κάτι. Ο Πέτρος συνέχισε με τ' άλλα εφτά παιδιά στη στοά η οποία κατέληγε ακριβώς πίσω από ένα κάδρο που κρεμόταν σ' ένα δωμάτιο του αρχηγείου. Για λόγους καλύτερης μυστικότητας με τα εκρηκτικά, ελάχιστοι γνώριζαν αυτή τη στοά που έφτανε μέχρι την δυτική μεριά του λόφου!

Ίσα ίσα πρόλαβαν ο Πέτρος και τα παιδιά να μπουν στο αρχηγείο και ο λόφος τράνταξε! Τη στιγμή της έκρηξης, είπε στους άλλους να βγουν από ένα παράθυρο του αρχηγείου και να προσπαθήσουν να την κοπάνήσουν στο σκοτάδι και ότι θα τους συναντούσε σ' ένα προσυμφωνημένο σημείο αργότερα. Ο ίδιος γύρισε στη στοά μήπως κι έβρισκε το Γιάννη. Όμως, η στοά ήταν πια φραγμένη με χώματα και πέτρες. Ο πιο γενναίος φίλος τους ήταν σίγουρα νεκρός.

«Όπως καταλαβαίνεις, Ντίνα, ο γενναίος μας φίλος ήθελε οπωσδήποτε να κάνει αυτό που του είχε μπει στο μυαλό».

Η Κωνσταντίνα αρχίζει να κλαίει μ' αναφιλητά, σφίγγοντας περισσότερο πάνω της τον Πέτρο.

«Και εσένα, είπες, δε σ' έχει δει κανείς ακόμα;»

«Ναι. Και τα υπόλοιπα παιδιά έχουν φανερωθεί μόνο στον Θέμη, ο οποίος, μου είπαν, κλαίει συνέχεια απαρηγόρητος για το χαμό του Γιάννη. Και τώρα όλοι τους ταξιδεύουν αυτή τη στιγμή με το καράβι γι' Αθήνα και θα προσπαθήσουν να μείνουν κρυμμένοι για κάποιο διάστημα λίγων ημερών. Υπάρχει λόγος κι έτσι συμφωνήσαμε όλοι».

«Πέτρο μου, τι μου λες τώρα; Ελπίζω να πάνε αμέσως στους γονείς τους, να μην πάθουν στο μεταξύ τίποτα οι άνθρωποι στην απελπισία τους».

«Ναι, εντάξει. Στους γονείς τους θα φανερωθούν. Κι εγώ πήγα στη μητέρα μου. Της καημένης, της κόπηκε η αναπνοή και λιποθύμησε όταν με είδε. Την συνέφερα όμως και τώρα είναι πολύ καλά κι ευτυχισμένη».

Το ίδιο βράδυ, τα οπακ έχουν ανάψει απ' την οργή των Μικρών Επαναστατών, οι οποίοι δεν έχουν μάθει ακόμα ότι ο Πέτρος είναι ζωντανός. Το τι απίστευτα αντίμετρα σκέφτονται κατά του κατεστημένου, δε θα μπορούσε να διανοηθεί ανθρώπου νους! Η μανία τους ξεχειλίζει και είναι έτοιμα να πέσουν καταπάνω στο σύστημα και να το γκρεμίσουν. Οι συζητήσεις τους μοιάζουν με ξεφυσήματα άγριων δράκων!

Όμως κάποιος χαμογελά ικανοποιημένος βλέποντας τα οργισμένα μηνύματα να κατρακυλούν στην οθόνη του. Και κάποια παιδιά δίπλα του επίσης. Είναι μια μικρή ομάδα Μικρών Επαναστατών που βρίσκεται στο αρχηγείο τους στα Χανιά. Ο Μάκης, ο Τάσος, ο Χάρης,... Περιβάλλουν με αγάπη τον αρχηγό τους, τον Πέτρο, που βρίσκεται ολοζώντανος μεταξύ τους! Η Κωνσταντίνα, ακουμπισμένη στον ώμο του αγαπημένου της, παρακολουθεί κι αυτή με συγκίνηση και δάκρυα χαράς την οθόνη.

«Εντάξει, Μάκη. Ας κάνουμε αυτό που είχαμε πει!» λέει ο Πέτρος.

Ο Μάκης χαμογελά και αρχίζει να πληκτρολογεί ένα μήνυμα.

«Και τώρα, παιδιά, κάποιος θέλει να σας μιλήσει», γράφει ο Μάκης που είναι συνεννοημένος με τον Πέτρο.

«Φίλοι μου, γεια σας!», πληκτρολογεί ο Πέτρος απ' το δικό του τερματικό.

Οι οθόνες όλων των Μικρών Επαναστατών βλέπουν να μιλά κάποιος με τον αριθμό 1!

Όλοι έχουν ένα ψευδώνυμο στα οπακ και ειδικά οι αρχηγοί των αετοφωλιών έχουν για ψευδώνυμο τους αριθμούς από το 1 μέχρι το 10. Και ο αριθμός 1 ανήκε στον αρχηγό της αετοφωλιάς Χανίων, στον αρχηγό των Μικρών Επαναστατών, τον Πέτρο που τώρα πια δεν ήταν στη ζωή. Όλοι κοιτάζουν στις οθόνες παραξενεμένοι. Κάποιοι απαντούν απορημένα.

«Ποιος κάνει ανόητες πλάκες, Μάκη; Αν είσαι εσύ κόφτο, εντάξει;»

«Μάκη, άσε τα κακόγουστα αστεία», πληκτρολογεί άλλος.

Ο Μάκης πληκτρολογεί γελώντας την απάντησή του.

«Το νούμερο 1 θα εμφανιστεί τώρα στις οθόνες σας, είτε το πιστεύετε είτε όχι!»

Μια μικρή κάμερα έχει στραφεί στον Πέτρο. Σε όλους εμφανίζεται μήνυμα ότι μπορούν να έχουν εικόνα και ήχο από το άτομο με το ψευδώνυμο 1. Σχεδόν όλοι κάνουν κλικ στο σχετικό κουμπάκι και ένα νέο παράθυρο ανοίγει σε όλες τις οθόνες των Μικρών Επαναστατών μεταφέροντας παντού εικόνα και ήχο από τον ομιλητή με το ψευδώνυμο 1. Είναι πράγματι ο Πέτρος!

Είναι ο Πέτρος ζωντανός και χαιρετά με το χέρι του! Κι όμως, πολλοί δεν το έχουν πιστέψει ακόμα.

«Μάκη. Κόψε τα σαχλά αστεία σου. Έχεις κάνει μοντάζ σε βίντεο και μας δουλεύεις;»

«Όχι, βρε παιδιά», πληκτρολογεί ο Μάκης διασκεδάζοντας τη φάση. «Δε σας κοροϊδεύω!»

Ο Πέτρος αποφασίζει να σταματήσει να παίζει με την αγωνία των φίλων του και να τους δώσει τη χαρά που δικαιούνται. Η εικόνα του και ο ήχος της φωνής του μεταφέρονται παντού:

«Παιδιά, εγώ είμαι πραγματικά. Δεν είναι φάρσα του Μάκη!»

Ακολουθεί ένας χαμός. Πολλοί έχουν μείνει κόκαλο, ενώ οι περισσότεροι αγκαλιάζονται χοροπηδώντας και κλαίγοντας απ' τη χαρά τους.

Σε λίγο, οι επτά φίλοι του Γιάννη, τους οποίους όλοι τους θεωρούν νεκρούς, αρχίζουν κι αυτοί να πληκτρολογούν μηνύματα. Η χαρά όλων είναι απερίγραπτη! Το νούμερο 1 συνεχίζει να μιλά και να χαιρετά! Ο

Μάκης έχει ετοιμάσει όμως και κάτι ακόμα για την περίπτωση, που αρχίζει να μετατρέπεται σ' ένα ξέφρενο γλέντι σ' όλη την Ελλάδα. Το τραγούδι της Έλενας Παπαρίζου, Number One, αρχίζει να παίζει και ο ήχος μεταφέρεται σε όλα τα σημεία της Ελλάδος στους Μικρούς Επαναστάτες που παρακολουθούν ξετρελαμένοι απ' τη χαρά τους τη νεκρανάσταση του Πέτρου. Του δικού τους Number One. Και καθώς ο ρυθμός και η ένταση του τραγουδιού δυναμώνει, μια ανείπωτη χαρά πλημμυρίζει τα στήθη όλων των παιδιών!

Την ίδια στιγμή στο αστυνομικό μέγαρο Χανίων, ο Γιαβεράκης, γεμάτος επιδέσμους στο κεφάλι, στο σώμα και με το δεξί χέρι στο γύψο, σηκώνει το τηλέφωνο που χτυπάει. Είναι ο αστυνομικός διοικητής Κρήτης Απόστολος Καλδάκης.

«Συγχαρητήρια, Μανόλη. Τελικά τα κατάφερες καλά, η υπόθεση φαίνεται να τελειώνει και μάλλον πας για προαγωγή».

Ο Γιαβεράκης παραξενεύεται. Δεν περίμενε κάτι τέτοιο.

«Ευχαριστώ πολύ, κύριε διοικητά. Το καθήκον μου έκ...» Ο Γιαβεράκης δεν προλαβαίνει να ολοκληρώσει γιατί ο προϊστάμενός του τον κόβει απότομα.

«Σκάσε, ηλίθιε», ξεσπάει ο Καλδάκης. «Σκάσε. Τι έκανες, λέει; Το καθήκον σου; Να πάει στο διάβολο το καθήκον σου και συ μαζί!»

Ο Γιαβεράκης κατάλαβε αργά τη γκάφα του να πιστέψει τα πρώτα λόγια του προϊσταμένου του, που προφανώς ήταν ειρωνικά. Ο Καλδάκης συνεχίζει να φωνάζει:

«Δηλαδή αυτό είναι το καθήκον σου, βλάκα; Λες αν ήμουν εγώ στη θέση σου προχτές, να άφηνα να γίνει αυτό το μακελειό;»

Ο Καλδάκης, με πιο ήσυχη φωνή συνεχίζει:

«Άσ' τα ήσυχα τα παιδιά! Παιδιά είναι. Τρέλες κάνουν. Αλλά φαίνεται ότι ο πιο τρελός είσαι εσύ! Τι τους στέλνεις πενήντα αστυνομικούς και

άλλους τόσους στρατιώτες και τα τρομοκρατείς; Λογικό δεν είναι μετά να γίνει αυτό το ολοκαύτωμα που έγινε; Τι ηλίθιος που είσαι;»

Ο Γιαβεράκης θα ήθελε εκείνη τη στιγμή να τον καταπιεί η γη. Έχει ήδη μαζευτεί και σχεδόν είχε κρυφτεί κάτω απ' το γραφείο του. Το τηλεφώνημα αυτό είναι ένα σκέτο βασανιστήριο. Κάνει να πει ένα "Δηλαδή εσείς τι θα κάνατε αν ήσασταν στη θέση μου;" Αλλά με το που ξεκινάει να μιλήσει, ο Καλδάκης τον κόβει.

«Δηλαδή...»

«Σκάσε, ηλίθιε. Τι δηλαδή; Δηλαδή δεν κατάλαβες ακόμα την ηλιθιότητά σου;» του φωνάζει οργισμένος ο προϊστάμενός του και συνεχίζει:

«Πήγες στην αρχική ιστοσελίδα του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης να δεις τη φάτσα σου;»

«Όχι, δεν...»

«Να πας να τη δεις! Κάποιοι Μικροί Επαναστάτες χάκερ την παραποίησαν. Και καλά έκαναν. Και ξέρεις τι αποφάσισε ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης; Και το δήλωσε μάλιστα και στην τηλεόραση! Είπε ότι η παραποιημένη απ' τους χάκερ αρχική ιστοσελίδα του Υπουργείου, θα μείνει έτσι και διέταξε να την αφήσουν για τουλάχιστον μια εβδομάδα. Έτσι, ως κίνηση συμφιλίωσης με τα παιδιά». Ο Καλδάκης βροντά το τηλέφωνο.

Κι ο Γιαβεράκης αφήνει το τηλέφωνο και ανοίγει τον υπολογιστή του με ανησυχία. Πηγαίνει στην αρχική ιστοσελίδα του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης. Πράγματι, κάτω απ' τον τίτλο που γράφει Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, υπάρχει μια φωτογραφία με αυτόν στο κέντρο. Κάποιος πρέπει να την τράβηξε χτες στην κηδεία μετά τη συμπλοκή. Ο ίδιος και καμιά εικοσαριά αστυνομικοί φαίνονται στη φωτογραφία με καταματωμένα πρόσωπα και στολές να βρίσκονται δεμένοι χειροπόδαρα στο σημείο του ολοκαυτώματος στο λόφο της Αλεπούς.

Στο μεταξύ το χαρμόσυνο νέο διαδίδεται με αστραπιαία ταχύτητα μεταξύ όλων των Μικρών Επαναστατών. Ο Πέτρος, ο αρχηγός τους, είναι ζωντανός! Η χαρά όλων είναι απερίγραπτη και οι πάντες μαζεύονται στις αετοφωλιές. Το γλέντι συνεχίζει μέχρι το πρωί κι η

βραδιά ανήκει στο νούμερο 1, στον Πέτρο. Το τραγούδι Number One παίζεται ασταμάτητα και η βραδιά ξεπερνά σ' αυτό ακόμα και τη βραδιά της νίκης της Έλενας Παπαρίζου, όταν αυτή νίκησε στη Eurovision 2005. Η απίθανη αυτή τραγουδίστρια είχε εξάλλου πει στην συνέντευξή της⁷ αμέσως μετά τη νίκη της: "Όταν γίνονται επαναστάσεις, τότε αυτό φέρνει κάτι καλύτερο!"

Περνούν οι μέρες και όλη η Ελλάδα έχει μείνει άφωνη, καθώς η ιστορία των Μικρών Επαναστατών συνεχίζεται σαν σίριαλ στις ειδήσεις! Ο Πέτρος, λέει, είναι ζωντανός και οι φίλοι του επίσης και τα παιδιά, λέει, της ομάδας έχουν φτάσει τον αριθμό ένα εκατομμύριο, καθώς προστέθηκαν στην ομάδα κι άλλες ηλικίες! Η ισχύς των Μικρών Επαναστατών αύξανε κάθε μέρα! Οι περίεργες δράσεις τους, ξάφνιαζαν όλους. Ταρακουνούσαν όλο και πιο επικίνδυνα το σύστημα! Ή θα το γκρέμιζαν ή θα το έφερναν στα μέτρα τους! Δεν υπήρχε άλλη λύση! Και ο μόνος οδηγός ήταν τα όνειρά τους, η φαντασία τους και οι αρχές τους, δίχως να λογαριάζουν κανέναν. Και δε φαινόταν να μπορεί κανείς να τους αντισταθεί!

Στον φαινομενικά παντοδύναμο νόμο του χρήματος αντέτασσαν το δικό τους νόμο, τη δύναμη της ψυχής τους!

Στο νόμο της αγοράς αντέτασσαν το νόμο της θέλησης!

Στο νόμο της ζήτησης και προσφοράς χαζοπροϊόντων αντέτασσαν το νόμο του ελέγχου των επιθυμιών!

Στις επιχειρηματικές ιδέες αντέτασσαν ιδέες στολίδια για το νέο τους κόσμο!

Στις ανόητες εκπαιδευτικές πρακτικές αντέτασσαν τη διάπλαση ενός δυναμικού και δημιουργικού χαρακτήρα!

Στον αδίστακτο ανταγωνισμό με υλικά και οικονομικά μέσα, αντέτασσαν την ευγενή άμιλλα στον αθλητισμό, στα πνευματικά παιχνίδια, στη μουσική και στο χορό!

Στην παθητικότητα της τηλεόρασης και των διάφορων ψευτοθεαμάτων, αντέτασσαν μια απίστευτη ενεργητικότητα!

7. Βλέπε υποσημειώσεις στο τελευταίο φύλλο του βιβλίου

Και στις αγχωτικές διεθνείς εξελίξεις στον οικονομικό και τεχνολογικό τομέα, προς τις οποίες κάποιοι αδίστακτοι, απάνθρωποι και υποσχόμενοι μια ψεύτικη υλική ευημερία τεχνοκράτες προσπαθούσαν να κατευθύνουν τη χώρα συμπαρασύροντας και τα Ελληνόπουλα, οι Μικροί Επαναστάτες αντέτασσαν το δικό τους παιχνίδι! Θα έφτιαχναν έναν δικό τους ονειρικό και γεμάτο ευχάριστες εκπλήξεις και παιχνίδια κόσμο! Και τότε όποιος θέλει, ας μείνει στον παλιό να τρέχει σαν τρελός να βρει την ψεύτικη ευημερία του!

Και στο απαίσιο γδύσιμο της πανέμορφης θεάς της Σοφίας από το σύγχρονο κατεστημένο, αντέτασσαν τον αγνό έρωτά τους προς αυτήν με μια απέραντη ταπεινοφροσύνη. Δεν επιθυμούσαν το κορμί της παρθένας θεάς Αθηνάς παρά μόνο το αγνό βλέμμα της, το οποίο από μόνο του μπορούσε να τα φανερώσει όλα! Κάποιοι την είχαν κάνει δούλα στο χαρέμι τους, υπηρέτρια του πολέμου και Σταχτοπούτα, και την είχαν αναγκάσει να κρατά συνεχώς μια σκούπα-Τεχνολογία στο χέρι! Οι Μικροί Επαναστάτες θα έβαζαν τη Σταχτοπούτα στο θρόνο που της άξιζε!

Και στη βάνουση καταστροφή της φύσης με το ισοπεδωτικό τανκ της σύγχρονης ανόητης ψευτοεξέλιξης, οι Μικροί Επαναστάτες αντέτασσαν τα ίδια τους τα στήθη! Δεν ήταν διατεθειμένοι να το αφήσουν να προχωρήσει ούτε σπιθαμή άλλο! Ούτε χιλιοστό!

Και στην εμπορευματοποίηση του έρωτα, αντέτασσαν μια πλατιά και βαθιά αγάπη μεταξύ τους! Αντέτασσαν απίστευτα πρωτοποριακές ιδέες, πάντα με στόχο τ' όνειρο! Αντέτασσαν τα δικά τους μαγικά ερωτικά παιχνίδια!

Και στη βρωμιά του σύγχρονου κόσμου οι Μικροί Επαναστάτες αντέτασσαν την ανείπωτη ομορφιά του δικού τους κόσμου! Ενός κόσμου μουσικής, χαράς, έρωτα, ξεγνοιασιάς, αθλητισμού και παιχνιδιού!

Ένας μαρμαράς καλλιτέχνης σκαλίζει με τα εργαλεία του ξανά μια δεύτερη πλάκα. Αυτή που πριν λίγο καιρό σκάλιζε κλαίγοντας, θέλει

αλλαγή. Πάλι είναι συγκινημένος ο μαρμαράς, καθώς σκαλίζει τους καινούργιους στίχους στη δεύτερη πλάκα:

Μ' αυτή τη φλόγα που άναψε

...

...

ένα παιδί που πάλεψε,
για τα ιδανικά του!

Δύσκολο του φαίνεται του μαρμαρά να ξαναχρειαστούν τη δουλειά του. «Μια πλάκα, δυο πλάκες», μονολογεί. «Λες να τριτώσουν, ρε παιδάκι μου; Μα το Θεό, δεν τ' αποκλείω. Αλλά αν αναστηθεί κι ο Γιάννης, τότε τι θα γράψω στην τρίτη πλάκα;» είναι η απορία του μαρμαρά. «Πλάκα, πλάκα, τα διαβολόπαιδα αυτά μας έχουν κάνει να έχουμε πάθει την πλάκα μας!»

Ο Γιάννης δε φαινόταν να ανασταίνεται! Όμως ο άδικος χαμός του, έδωσε μια απίστευτη ενέργεια και αποφασιστικότητα στους Μικρούς Επαναστάτες! Έγινε το πιο ηρωικό σύμβολο της ομάδας των Μικρών Επαναστατών και όλοι το είχαν βάλει σκοπό, κάποια μέρα ν' ανταποδώσουν σκληρά για το θάνατο του γενναίου αυτού πρωτομάρτυρα της προσπάθειάς τους.

Σ' ένα μακρινό αλλά πανέμορφο εξωτικό νησάκι του Ειρηνικού, ακριβώς αντιδιαμετρικά στη σφαίρα του πλανήτη μας απ' την Ελλάδα, δυο αγκαλιασμένα παιδιά περπατούν ευτυχισμένα με αργά βήματα στην παραλία. Με μάτια βουρκωμένα κοιτούν μακριά τα πέρατα του ωκεανού. Η πατρίδα τους είναι πολύ μακριά αλλά την αγαπούν πολύ. Πάρα πολλοί φίλοι τους είναι κει. Θέλουν να τους δουν και δακρύζουν, καθώς τους θυμούνται.

«Μην κλαις, Αναστασία. Σύντομα θα γυρίσουμε. Σε δυο τρεις μήνες το πολύ. Τι κι αν μας έχουν για νεκρούς; Η λύπη τους θα γίνει μεγάλη χαρά!»

«Γιάννη, δεν μπορώ άλλο με τις τρελές ιδέες σου. Θέλω να επικοινωνήσω αμέσως με την Κωνσταντίνα και τον Πέτρο! Ό, τι και να σου υποσχέθηκα, δεν ισχύει πια. Δεν αντέχω άλλο. Θέλω να γυρίσουμε. Τώρα!»

Η καημένη κοπέλα κοιτάζει προς τον απέραντο ωκεανό και συνεχίζει:

«Δε φοβάσαι τα τσουνάμι;»

«Ένα τσουνάμι δε φοβάται άλλο τσουνάμι!» απαντά αποφασιστικά το αγόρι.

Ναι! Είναι ο Γιάννης κι η Αναστασία. Ο απίθανος Γιάννης έχει σκαρώσει τη μεγαλύτερη φάρσα της ζωής του!

Εκείνη τη μοιραία μέρα είχε βάλει δυστυχώς ένα όχι πολύ μακρύ φυτίλι στα εκρηκτικά. Έβαλε φωτιά κι έτρεξε μ' όλη του τη δύναμη να προλάβει τους άλλους στη στοά. Όμως η έκρηξη τον πρόλαβε. Το βουνό σείστηκε και τεράστιοι σωροί από χώματα έφραξαν τη στοά. Και απ' το ωστικό κύμα ο Γιάννης τινάχτηκε, βρόντηξε σ' ένα τοίχωμα και έπεσε αναίσθητος.

Όμως ο τρομερός Γιάννης ξεγέλασε και τον ίδιο το Χάρο! Σε ελάχιστα λεπτά είχε ξαναβρεί τις αισθήσεις του. Άναψε αμέσως φωτιά με τον αναπτήρα που είχε στην τσέπη. Μπορεί η στοά να είχε φράξει, όμως στο επάνω μέρος της απ' όπου είχαν πέσει τα χώματα, είχε εμφανιστεί μια ρωγμή. Ήταν αρκετά μεγάλη για να χωρέσει ο Γιάννης. Ξαφνικά διαπίστωσε ότι βρίσκεται σε μια άλλη άγνωστη στοά του βουνού. Την ακολούθησε όσο μπορούσε και ξαφνικά χωρίς να το περιμένει, βρέθηκε έξω απ' το βουνό! Η χαρά του για την σωτηρία του ήταν απερίγραπτη!

Όμως για κάποιο περίεργο λόγο, αποφάσισε να παίξει μια μεγάλη φάρσα! Σε όλους! Σε φίλους και εχθρούς! Σ' έναν μόνο θα έλεγε τα πάντα και θα ζητούσε συμπαράσταση. Στην Αναστασία του, που από τη χαρά της όταν τον αντίκρισε ζωντανό, του υποσχέθηκε τα πάντα!

«Ακόμα κι αν σου ζητούσα να μ' ακολουθήσεις στην άκρη του κόσμου, θα το έκανες;» είχε ρωτήσει ο Γιάννης.

«Ακόμα κι αυτό!» είχε απαντήσει η Αναστασία!

ΤΕΛΟΣ

Το βιβλίο αυτό διατίθεται από το συγγραφέα του δωρεάν σε ηλεκτρονική μορφή στην ιστοσελίδα www.7777777.gr

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. (σελ.25)

Το ποίημα αποτελείται κατά το μεγαλύτερο μέρος του από συνθέσεις του συγγραφέα και κατά το υπόλοιπο από κρητικές μαντινάδες.

2. (σελ.97)

Το τραγούδι αποτελεί ένα είδος μετάφρασης του αγγλικού τραγουδιού Summerwine (Nancy Sinatra και Lee Hazlewood).

3. (σελ.157)

Λύση σκακιστικού προβλήματος: Ιε6 και MAT στην επόμενη κίνηση όπως και να απαντήσει ο Μαύρος.

4. (σελ.159)

Λύση σκακιστικού προβλήματος: Ιβ5 και MAT στην επόμενη κίνηση όπως και να απαντήσει ο Μαύρος.

Τα σκακιστικά προβλήματα των σελίδων 157 και 159 βασίζονται στο άρθρο «ΕΝΑΣ ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ 16ου ΑΙΩΝΟΣ» του πρώτου ελληνικού σκακιστικού περιοδικού «ΣΚΑΚΙ Μηνιαία Επιθεώρησις Ζατρικίου», τεύχος 1, Αύγουστος 1943. Το άρθρο αυτούσιο:

ΕΝΑΣ ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ 16ου ΑΙΩΝΟΣ

"Ένα πρωί του Σωτηρίου έτους 1570 ο Πάολο Μπόι ο μεγαλύτερος σκακιστής της εποχής εκείνης γνώρισε μια νέα εκθαμβωτικής ομορφιάς με μάτια που έλαμπαν από μια φλόγα πάθους. Ο Μπόι με κατάπληξιν του έμαθε ότι η νέα έπαιζε σκάκι. Η κατάπληξίς του όμως υπήρξε μεγαλύτερη όταν κάθισαν να παίξουν και η αντίπαλός του έπαιζε εξαιρετικά. Μετά πεισματώδη αγώνα δύο ωρών ο Μπόι βλέποντας ότι κερδίζει με ματ σε δύο κινήσεις (βλέπε πρόβλημα σελίδας 157) ετοιμάσθηκε να το αναγγείλη. Αλλά τη στιγμή αυτή παρετήρησε ότι η λευκή Βασίλισσά του μετεβλήθη σε μαύρη (βλέπε πρόβλημα σελίδας 159). Συγχρόνως η ωραία αντίπαλός του σηκώθηκε και του είπε: «Όχι Πάολο δεν θα με κερδίσεις διότι όπως βλέπεις τώρα έχω Βασίλισσα ενώ συ δεν έχεις...» «Ω! Σάντα Μαρία», ψιθύρισε ο Μπόι τρομαγμένος. Μόλις όμως πρόφερε τις λέξεις αυτές είδε ότι και πάλι μπορούσε να κερδίσει με ματ σε δύο κινήσεις. Η νέα αντελήφθη κι αυτή το ματ και χωρίς να πη λέξη εξηφανίσθη από την αίθουσα. Τότε ο Μπόι κατάλαβε ότι είχε παίξει με τον Διάβολο."

5. (σελ.225)

Η φράση αναγράφεται σχεδόν όμοια και στη μονή Αρκαδίου Ρεθύμνου, η οποία αναφέρεται στο ολοκαύτωμα του 1866.

6. (σελ.226)

Τα αρχιγράμματα όλων των κεφαλαίων (και του τίτλου του εξωφύλλου) είναι σχεδιασμένα από το συγγραφέα και σχηματίζουν τη φράση «ΜΙΚΡΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΓΨ».

7. (σελ.233)

Η φράση αυτή ειπώθηκε πραγματικά από την Έλενα Παπαρίζου στη συνέντευξή της τη βραδιά της νίκης της στο Κίεβο της Ουκρανίας το Μάιο του 2005.

Γενική επιμέλεια
ΓΙΩΡΓΟΣ ΨΑΡΑΚΗΣ

Επιμέλεια κειμένων
ΜΑΡΙΑ ΣΥΜΕΩΝΙΔΟΥ
ΠΕΤΡΟΣ ΤΖΑΓΚΑΡΑΚΗΣ
ΜΑΡΙΑ ΨΑΡΑΚΗ
ΒΑΡΔΗΣ ΨΑΡΑΚΗΣ

Καλλιτεχνική επιμέλεια
ΓΙΩΡΓΟΣ ΨΑΡΑΚΗΣ

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση
ΓΙΩΡΓΟΣ ΨΑΡΑΚΗΣ

Τυπογραφείο
ΛΥΧΝΙΑ, Λεωφόρος Αθηνών και Μαρκόνι